

Elia in Zarfath...

In de preek staan we stil bij Elia die op Gods bevel naar Zarfath moet gaan. Elia luistert niet naar zijn eigen verstand, maar hij stelt in God zijn betrouwen en houdt het oog op God gericht.

Het staat er zo simpel: *“Het woord van God kwam, ga naar Zarfath en woon daar.”* Ik heb daar een weduwwrouw geroepen om jou te onderhouden. God doet een bevel en een belofte en Elia gehoorzaamt en hij gaat. Waarom gaat het zo makkelijk? Alsof het zo simpel is om te gaan verhuizen naar het buitenland.

Elia moet naar Zarfath gaan en zich daar laten onderhouden door een weduwwrouw? Het moet toch precies andersom? Dit Woord van God gaat tegen al onze redeneringen in. Zoals de HEERE vaak tegen onze menselijke redeneringen in gaat. Want God wil dat vlees van ons klein krijgen. *“Want,”* schrijft Paulus in Romeinen 8: *“het bedenken van het vlees (dat redeneren van ons) dat is vijandschap tegen God.”*

Maar God is vrij om te doen. De Bijbel zegt: wij zijn leem in de handen van de pottenbakker.

Dan weten we gelijk onze plek: wij zijn leem. Ook al ben je een beeldrager van God. God hoeft niet eerst met ons te overleggen wat wij er van vinden hoe ons leven gaat. Hij doet wat Hij wil en wanneer Hij het wil. Elia hij gaat met een belofte in zijn hart: *“Zie ik heb daar een weduwwrouw geboden om jou te onderhouden.”* Dat geeft Bijbelse energie om te gaan. Zeker als de HEERE de ‘beloftewoorden’ spreekt: Ik heb, Ik zal, Ik kan, of Ik wil. Dan kan de Heilige Geest bij ons iets los maken; een geloofsactiviteit.

Zonder de Heilige Geest kunnen 1000 predikanten tot je spreken, maar dan geloof liever je eigen redenering. Maar als je leeft in het geloof dan sla je de Woorden van God op en dan laat je ze resoneren. Dat vertrouwen op God heeft Elia bij de beek gebracht. Dat geloof zegt dan: de HEERE zal ook nu wel een weg vinden met mij. Elia ging met de Bijbel in zijn hand. Geloofsmoed vind je niet op de plank van je eigen hart, dat is iets wat de Heere je uit genade geven wil.

In die wilskracht van God gaat Elia. Er zijn gevaren en bedenkingen genoeg, maar hij weet zich gesteund door het verleden toen God hem hielp bij Achab en de beek Krith.

Jezus bestreed alle verzoeken niet met een geloofsgevoel. Maar Jezus versloeg de satan met een Bijbelwoord. Tot drie maal toe zei Jezus: *“Er staat geschreven.”*

Wonderlijk als je weer mag ontdekken dat de Heere je gespaard heeft op een stukje levensweg. Dat je uit ervaring mag zeggen: God, U hebt me geholpen op de makkelijke stukjes, maar ook op duistere wegen waar ik weinig voelde van Uw aanwezigheid. Dan kun je het wel uitzingen: Heere, hoe groot zijt Gij!

Graag wil ik u meenemen naar de andere kant van de poort. Daar zie ik een vrouw van middelbare leeftijd. Ze is een weduwe. Ze is vanmorgen ook opgestaan, en kwam verslapt naar de poort. Kende ze de God van Israel wel? Het enige wat we daar over weten staat in vers 12, waar ze zweert: *“zo waarachtig als de HEERE uw God, leeft.”*

Úw God, dat klinkt nog wat op afstand. Niet mijn God, niet onze God, maar uw God. Maar tegelijk: zo waarachtig als de Heere, Uw God leeft. Ze geloofde in de God van Israël!

Ze lijkt wel wat op die andere vrouw die Jezus later tegenkomt, de Kananese vrouw. Die zei: Heere, ik ben het niet waard om geholpen te worden. Maar beide vrouwen wisten er iets van, al hebben we geen rechten bij de God van Israël, maar deze God is wel de God van het leven.

Deze weduwe van middelbare leeftijd geloofde dus in de God van Israël . Ook toen ze was gekomen op het laatste punt van haar leven. Deze vrouw gaat een ordelijke weg. Ook al breekt alles om haar heen af. Ze blijft proberen haar verantwoordelijkheid te nemen tot op de laatste dag. Ze is bezig om te overleven terwijl ze niet weet hoe.

Zo brengt God Elia bij de weduwe. *“Haal toch wat water voor mij, zodat ik kan drinken.”* Ze legt haar sprokkelwerk neer en ze beantwoordt vriendelijk het verzoek van deze vreemde uit Israël.

Wat leert deze vrouw ons een les van gastvrijheid, vriendelijkheid en zorg voor een onbekende vreemdeling.

De HEERE gaat via Elia haar geloof testen, want Elia gaat de vrouw roepen: *“Och haal gelijk een stukje brood voor mij.”* In het Hebreeuws staat met grote nadruk **éérst** voor mij en daarna voor jezelf en je zoon.

Ze zegt niet: *“Hoe durf je dit te vragen? Is jouw leven soms meer waard dan die van mij en van mijn zoon?”*

Nee, zo reageert ze niet. Maar ze zegt heel eerlijk in vers 12: *“Beste vreemdeling, ik heb nog een handvol meel, een beetje olie en ik bak er een broodkoek van en dan zal ik het samen met mijn zoon opeten en sterven.* Ja de vrouw had het al moeilijk, maar nu wordt het hopeloos. Moet ze eerst aan de vreemdeling denken, met de dood voor ogen.

En u? Misschien vind je na een lange levensreis nog een klein beetje hoop in je eigen oliefles. En dan zegt God tegen U: *“Geef dat kleine beetje hoop aan Mij.”* Je vindt geen hoop, geen troost en vrede in je eigen voorraad fles. Je vindt geen genade in je eigen kruik. De HEERE zegt: *“Lever die laatste voorraad bij Mij in.”*

Wanneer ze de laatste woorden uitspreekt in vers 12: *“We gaan sterven,”* dan spreekt Elia gelijk het volgende woord in vers 13: *“Wees niet bevreesd.”* Het is een Goddelijk Woord. Je komt het ongeveer 60 keer tegen in de Bijbel dat God tot de mensen zegt: Wees niet bevreesd. Dat woord klinkt altijd juist wanneer er van alles te vrezen valt. Als mensen de dood voor ogen zien of als ze zich ellendig voelen over hun zonden.

Waarom hoeft de vrouw niet te vrezen? Omdat God bij dit bevel een belofte geeft. Dat lezen we in vers 14. *“Want zo zegt de HEERE, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken en in de kruik zal het aan olie niet ontbreken tot op de dag dat de HEERE regen op de aardbodem geven zal.”*

Zo'n geloofsoefening maakt Gods kind elke keer opnieuw weer mee. Dat we onze reserves bij God in moeten leveren. Want deze geschiedenis wil niet zeggen dat alles wel goed zal komen. Deze geschiedenis leert ons om te leren leven bij de almacht en vrijheid van God.

Deze geschiedenis leert ons te klemmen op de beloften. Het staat er zo prachtig in vers 15: *“En ze ging.”* Gedreven door het Woord van God. Want ik weet dat als ik al mijn reserves inlever bij Christus, dat de pijn, de dood niet het laatste woord heeft. Want als ik de zorgen en zonden werp op het Lam, dan ben ik door het geloof aan Christus verbonden. Juist als alle andere menselijke handen je los laten, dan mag je weten met Paulus: *“Niets kan mij scheiden van de liefde van God!”*

Zo brengt de HEERE deze twee mensen bij elkaar. Door het geloof zijn beide harten samen gesmolten in het vuur van Gods verkiezende liefde in Christus. Het is gevaarlijk om voorraden aan te leggen. Dan krijgen wij zekerheden. Dat hindert het vertrouwen op God. Het hindert een kinderlijk afhankelijk leven. Voor we het weten zijn onze reserves weer onze afgoden.

Danken we God voor onze zegeningen? Erkennen we de God van onze doop, met alles waar we blij mee zijn? Je mag je afvragen waarom krijg ik dat nou allemaal van God? Zou de Heere het niet geven met de bedoeling om de relatie met Hem steviger en dieper te maken.

Jonge mensen. Gebruik deze tijd van voorspoed om tot ontdekking te komen waar al de goede gaven vandaan komen. Het kan je helpen in tijden van crisis. Het kan je wapenen als het moeilijk wordt.

Ten slotte een woord voor de weduwen en wezen onder ons. Het is niet eenvoudig om een weduwe te zijn. Maar bedenk: God heeft een bijzonder oog voor de weduwen. Voordat de vrouw wist van het bestaan van Elia, wist God al van het bestaan van deze weduwe. De HEERE heeft een speciale liefdesbetrekking voor weduwen en wezen.

De Oliebron Christus stopt nooit. Die Bron is overvloeiende. Hij geeft zo graag aan hen die er om vragen. En soms zelfs aan hen die er niet om vragen. Deze bron raakt nooit op. Laten we dan dicht leven bij deze bron.

Wat voor ellende je ook kan mee maken, Hij is erbij. En dan zullen we weten bij bevinding: *“Het meel in de pot raakte niet op en in de kruik ontbrak het niet aan olie, overeenkomstig het woord van de HEERE!”*